

Sygn. akt III Kp 187/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Sztenc

Protokolant: Joanna Rapior

przy udziale Joanny Rajczyk Prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu

po rozpoznaniu zażaleń pokrzywdzonych (...) Sp. z o.o.i (...) Sp. z o.o.z dnia 28 stycznia 2014 r. (data wpływu)

na postanowienie Prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu z dnia 20 grudnia 2013 r., sygn. akt VI Ds. 63/13, zatwierdzające postanowienie Komendy Miejskiej Policji we Wrocławiuo umorzeniu śledztwa z dnia 18 grudnia 2013 r.

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 465 § 1 i § 2 k.p.k.

postanawia

zażaleń pokrzywdzonych nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2013 r., sygn. akt VI Ds. 63/13 Prokurator Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu zatwierdził postanowienie wydane przez funkcjonariusza policji Komendy Miejskiej Policji o umorzeniu śledztwa na podstawie art. 17 § 1 punkt 2 k.p.k. (tj. wobec braku znamion czynu zabronionego) w sprawie:

1. doprowadzenia w okresie od 10.08.2007 do grudnia 2007 w K., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w kwocie nie mniejszej niż 1.720.142,03 M. C., prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Firma (...) przez J. K. (1) występującego w imieniu (...) Sp. z o.o., poprzez wprowadzenie jej w błąd co do faktu posiadania i nabywania przez (...) sp. z o.o. pszenicy i zamiaru wywiązania się z zawartego z nią w dniu 10.08.2007 roku kontraktu oraz posługiwaniu się w tym celu poświadczającymi nieprawdę dokumentami w postaci przelewów bankowych o nieprawidłowym tytule, to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;
2. doprowadzenia w okresie od marca 2008 roku do maja 2008 roku w K., przez przedstawiciela (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 313.091,60 zł przedstawicieli (...) Sp. z o.o. przez wprowadzenie ich w błąd co do zamiaru wywiązania się z zapłaceniam za zakupione nawozy w ilości 218 ton oraz sytuacji finansowej nabywcy, w ten sposób, że wiedząc o złej sytuacji finansowej spółki (...) Sp. z o.o. i mając świadomość, że nie będzie w stanie wywiązać się z zobowiązania, dokonał zakupu nawozów wynikającego z faktur: Faktura VAT Nr (...) z dnia 25.03.2008 na kwotę 23.484,00zł, Faktura VAT Nr (...) z dnia 26.03.2008 na kwotę 72.182,40zł, Faktura VAT Nr (...) z dnia 31.03.2008 na kwotę 23.484,00zł, Faktura VAT Nr (...) z dnia 01.04.2008 na kwotę 23.484,00zł, Faktura VAT Nr (...) z dnia 20.04.2008 na kwotę 76.137,60zł, Faktura VAT Nr (...) z dnia 28.04.2008 na kwotę 64.807,60zł, Faktura VAT Nr (...) z dnia 26.05.2008 na kwotę 42.628,80zł, po czym ich nie opłacił, to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;
3. doprowadzenia w okresie od lipca 2008 roku do grudnia 2008 roku, w K. przez przedstawiciela (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 1.453.233,22 zł przedstawicieli (...) Sp. z o.o. przez wprowadzenie ich w błąd co do zamiaru wywiązania się z zapłaceniam za zakupione towary oraz sytuacji finansowej nabywcy, w ten sposób, że wiedząc o złej sytuacji finansowej (...) sp. z o.o. i mając świadomość, że nie będzie w stanie wywiązać się z zobowiązania, dokonał zakupu towarów wynikającego z faktur: Faktura VAT Nr (...) z dnia 23.07.2008

na kwotę 589.029,65zł, Faktura VAT Nr (...) z dnia 23.07.2008 na kwotę 696.125,95zł, Faktura VAT Nr (...) z dnia 23.07.2008 na kwotę 44.440,38zł, Faktura VAT Nr (...) z dnia 23.07.2008 na kwotę 200.046,60zł, Faktura VAT Nr (...) z dnia 26.08.2008 na kwotę 80.259,15zł, Faktura VAT Nr (...) z dnia 27.08.2008 na kwotę 57.420,35zł, Faktura VAT Nr (...) z dnia 27.08.2008 na kwotę 77.658,40zł, Faktura VAT Nr (...) z dnia 04.09.2008 na kwotę 118.529,31zł, Faktura VAT Nr (...) z dnia 05.09.2008 na kwotę 71.960,95zł, po czym ich nie opłacił, to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.;

4. doprowadzenia w okresie od lipca 2008 roku do października 2008 roku we W., przez reprezentanta (...). (...) Sp. z o.o.- J. K. (1), do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 387.609,12 zł przedstawicieli (...) Sp. z o.o.przez wprowadzenie ich w błąd, co do zamiaru wywiązania się z zapłacenia za zakupione płody rolne oraz sytuacji finansowej nabywcy, w ten sposób, że wiedząc o złej sytuacji finansowej (...) Sp. z o.o.i mając świadomość, że nie będzie w stanie wywiązać się z zawieranych zobowiązań, dokonał zakupu towaru wynikającego z faktur: Faktura VAT Nr (...)z dnia 02.07.2008 na kwotę 235.458,00 zł, Faktura VAT Nr (...)z dnia 07.07.2008 na kwotę 227.444,60 zł, po czym ich nie opłacił, to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

5. doprowadzenia w okresie od czerwca 2008 roku do września 2008 roku w K. przez przedstawiciela (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 771.461,42 zł przedstawicieli (...) Sp. z o.o. przez wprowadzenie ich w błąd co do zamiaru wywiązania się z zapłacenia za zakupione płody rolne w ilości 870 ton oraz sytuacji finansowej nabywcy, w ten sposób, że wiedząc o złej sytuacji finansowej (...) Sp. z o.o. i mając świadomość, że nie będzie w stanie wywiązać się z zawieranych zobowiązań, dokonywał dalszego zakupu towaru wynikającego z faktur: Faktura VAT Nr (...) z dnia 24.06.2008 na kwotę 290.460,00zł, Faktura VAT Nr (...) z dnia 01.07.2008 na kwotę 258.272,50zł, Faktura VAT Nr (...) z dnia 03.07.2008 na kwotę 240.762,50zł, po czym za nie nie zapłacił, to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

6. doprowadzenia w okresie od lipca 2008 roku do października 2008 roku we W.przez reprezentanta (...) (...) sp. z o.o.J. K. (1)do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 2.672.583,16 zł przedstawicieli spółki (...) sp. z o.o.przez wprowadzenie ich w błąd co do zamiaru wywiązania się z zapłacenia za nabywane płody rolne, w ten sposób, że wiedząc o złej sytuacji finansowej w (...) Sp. z o.o.i mając świadomość, że nie będzie w stanie wywiązać się z zawieranych zobowiązań, dokonywał dalszego zakupu towaru wynikającego z dokumentów: wb (...)z dnia 03.06.2008 na kwotę 187.708,16zł, FV (...)z dnia 14.07.2008, FV (...)z dnia 01.07.2008, FV (...)z dnia 02.07.2008, FV (...)z dnia 03.07.2008, FV (...)z dnia 04.07.2008, FV (...)z dnia 10.07.2008, FV (...)z dnia 07.07.2008, FV (...)z dnia 07.07.2008, FV (...)z dnia 10.07.2008, po czym za nie nie zapłacił, to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

W uzasadnieniu wydanego postanowienia wskazano, że materiał dowodowy nie dał podstaw do uznania, że J. K. (1)reprezentujący (...) Sp. z o.o.i (...) Sp. z o.o.działał z zamiarem doprowadzenia m.in. pokrzywdzonych (...) Sp. z o.o.i (...) Sp. z o.o.do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, tj. z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym, obejmującym cel i sposób działania. Podniesiono przy tym, iż J. K. (1)proponował inne rozwiązanie spłaty zadłużenia, a nadto spłacił w części pierwszego pokrzywdzonego, a kolejnego zaczął spłacać.

Na powyższe postanowienie w terminie ustawowym zażalenia wniósł przedstawiciel pokrzywdzonych spółek, tj. (...) Sp. z o.o.i (...) Sp. z o.o., a to E. H.. W jednobrzmiących zażaleniach ww. podniosła, że poza wskazaniem faktu późniejszej częściowej spłaty przez J. K. (1)niektórych z pokrzywdzonych oraz faktu prowadzenia innych postępowań przygotowawczych – nie przywołano wyjaśnień J. K. (1)oraz nie powołano innych dowodów ani ustaleń. Zdaniem skarżącej, traktowanie spłat jako dowodu na ocenę wcześniejszych dokonań stanu finansowego, faktycznych, realnych możliwości wywiązania się z umowy jest nielogiczne i sprzeczne z zasadami oceny materiału dowodowego w sprawach o wyłudzenia, oszustwa itp. Suma zobowiązań zaciągniętych przez J. K. (1)jest tak znaczna, zaciągniętych w tym samym okresie, że sprawdzenie przez organy ścigania realnych, faktycznych umów, możliwości i zdolności płatniczych firm, którymi się posługiwał w tym czasie będzie wystarczające dla ustalenia braku realnej możliwości wywiązania się z zaciągniętych umów, inaczej mówiąc składania nieprawdziwych zapewnień przy braku możliwości ich realizacji, i to z pełną świadomością. W ocenie skarżącej, ww. postanowienie jest przedwczesne i nie poparte materiałem dowodowym,

wobec czego winno ulec uchyleniu, a sprawa przekazana do dalszego prowadzenia. Zdaniem ww., organ prowadzący postępowanie winien dołączyć akta postępowań zakończonych umorzeniem, a wszczętych z wniosku o ściganie J. K. (1), ustalić na podstawie dokumentów księgowych i zeznań głównych księgowych firm reprezentowanych przez J. K., a wymienionych w uzasadnieniu finansowej możliwości terminowej spłaty zaciągniętych wobec pokrzywdzonych zobowiązań, faktycznych terminów ich spłat i źródła finansowania. Spłata z majątku innego niż wymienione firmy, będzie potwierdzała, że zaciągnięte w ich imieniu zobowiązania były zobowiązaniami nie mającymi pokrycia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenia pokrzywdzonych nie zasługują na uwzględnienie. W ocenie Sądu, zaskarżone postanowienie jest bowiem zasadne.

Zostało ono wydane po wykonaniu szeregu czynności procesowych. Organ śledztwa prowadził je wnikliwie, prawidłowo ustalając fakty istotne dla rozstrzygnięcia. Dokonał właściwej oceny zebranych dowodów i wyprowadził z nich prawidłowe wnioski, tj. przy uwzględnieniu zasad logiki i doświadczenia życiowego.

Przede wszystkim, należy zwrócić uwagę na fakt, iż w niniejszej sprawie w sposób prawidłowy i wyczerpujący przeprowadzono czynności zmierzające do ustalenia czy faktycznie opisywane przez pokrzywdzonych zdarzenia wyczerpały znamiona czynu przestępnego. Uzyskano niezbędne dokumenty, w szczególności faktury VAT i inne dokumenty księgowe, kopie umów, potwierdzeń przelewów, kopie z akt sprawy związanej z niniejszym postępowaniem, przesłuchano świadków.

Dokonana ocena zgromadzonego materiału dowodowego, pozwala uznać przy tym, iż końcowe rozstrzygnięcie jest słuszne.

Przesłanka z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. (czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego), powołana jako podstawa prawna zaskarżonego postanowienia, ma zastosowanie w sprawie o oszustwo, tj. w sprawie doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Przesłanka ta dotyczy sytuacji, w której co prawda czyn, jako zdarzenie faktyczne, miał miejsce, jednakże nie zawiera on znamion przestępstwa i nie może zostać zakwalifikowany z żadnego artykułu ustawy karnej. Rozszerzając powyższe należy wskazać, że – jak wynika z materiału dowodowego zebranego w sprawie – co do stanu faktycznego przedstawionego zarówno przez organ śledztwa w zaskarżonym postanowieniu, jak i potwierdzonego w zasadzie w żałaleniach - nie ma wątpliwości.

Nie budzi wątpliwości zakup płodów rolnych przez spółki (...) (...) (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. reprezentowane przez J. K. (1) od (...) Sp. z o.o. o wartości nie mniejszej niż 1.453.233,22 zł oraz o wartości nie mniejszej niż 387.609, 12 zł.

Skarżący podnieśli ponadto jak się wydaje okoliczności związane z postępowaniem, jakie toczyło się w tut. Sądzie pod sygn. akt III K 53/11. Sprawa ta zakończyła się prawomocnym uniewinnieniem J. K. (1) wyrokiem z dnia 23 stycznia 2012 r.

Pokrzywdzeni nie kwestionowali zatem poczynionych w postępowaniu przygotowawczym ustaleń faktycznych istotnych dla oceny, czy zostały spełnione znamiona przestępstwa oszustwa. W związku z tym, należało ocenić, czy zachowanie J. K. (1) w takim stanie faktycznym wypełniło znamiona czynu zabronionego. Jakkolwiek zdarzenia, z których pokrzywdzeni wywiedli, że ww. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i z art. 294 § 1 k.k. miały miejsce, to nie sposób uznać, że tym samym zostały wypełnione znamiona tych występków.

Oszustwem jest, zgodnie z art. 286 k.k., motywowane celem korzyści majątkowej, doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wprowadzenie jej w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranej czynności. W sytuacji wprowadzenia w błąd sprawca wywołuje w świadomości pokrzywdzonego lub innej osoby, której mienie stanowi przedmiot rozporządzenia dokonywanego przez wprowadzonego w błąd, fałszywe wyobrażenie (rozbieżność między rzeczywistością, a jej odzwierciedleniem w świadomości dokonującego rozporządzenia mieniem), zaś przy wyzyskaniu błędu wykorzystuje już istniejącą

rozbieżność między stanem świadomości dokonującego rozporządzenia mieniem, a rzeczywistością, której sprawca nie koryguje, lecz używa dla uzyskania przez siebie lub kogoś innego osiągnięcia korzyści majątkowej, wynikającej z niekorzystnego dla pokrzywdzonego rozporządzenia mieniem (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 grudnia 2002 r., IV KKN 135/00, LEX nr 74478). Istota tego przestępstwa polega więc na posłużeniu się fałszem jako czynnikiem sprawczym, który ma doprowadzić pokrzywdzonego do podjęcia niekorzystnej decyzji majątkowej. Oszustwo jest przestępstwem kierunkowym, w którym celem działania sprawcy jest uzyskanie szeroko pojętej korzyści majątkowej. Najogólniej mówiąc, przez korzyść majątkową należy rozumieć przysporzenie majątku albo uniknięcie strat lub obciążeń majątku, a więc zarówno zwiększenie aktywów, jak i zmniejszenie pasywów majątkowych. Korzyścią majątkową są pieniądze, papiery wartościowe, rzeczy mające wartość majątkową, świadczenia i prawa majątkowe.

Natomiast od strony podmiotowej przypisanie czynu z art. 286 § 1 k.k. wymaga wykazania, że oskarżony działał wyłącznie z zamiarem bezpośrednim szczególnie zabarwionym, obejmującym zarówno cel jak i sposób działania sprawcy.

Podstawowym kryterium rozgraniczenia oszustwa (art. 286 § 1 k.k.) od niewywiązania się z zobowiązania o charakterze cywilnoprawnym jest wykazanie, że w chwili zawierania zobowiązania (umowy) sprawca działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tj. dążył do uzyskania świadczenia poprzez wprowadzenie w błąd lub wyzyskanie błędu, co do okoliczności mających znaczenie dla zawarcia umowy, mając świadomość, że gdyby druga strona umowy знаła rzeczywisty stan, nie zawarłaby umowy lub nie zawarłaby umowy na tych warunkach, na jakich została zawarta (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2003 r., II KK 9/03, LEX nr 83773). Ponadto należy podkreślić, że w wypadkach, gdy o niekorzystności rozporządzenia mieniem, a w konsekwencji o korzyści majątkowej po stronie sprawcy lub innej osoby przesądza fakt niezwrócenia długu lub nieuregulowania należności, dla spełnienia znamion strony podmiotowej konieczne jest ustalenie, że sprawca w chwili wprowadzania w błąd lub wyzyskiwania błędu i doprowadzania w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem miał zamiar nieziszczenia należności lub niezwrócenia długu. Co więcej zamiar ten winien istnieć w chwili zdarzeń opisanych w zarzutach, a zatem w czasie zawierania transakcji.

Określone w art. 286 k.k. przestępstwo oszustwa jest bowiem przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym. Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k., należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) zarówno to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd), jak też i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2009 roku, WA 16/09, OSNwSK 2009/1/1253).

Nie każda przecież, nawet nierzetelna realizacja stosunku zobowiązaniowego oznacza automatycznie zrealizowanie znamion oszustwa. Szczególnie złożony charakter ma ocena zachowania się osoby, która w ramach danej spółki prowadziła dotychczas szeroką działalność gospodarczą i, przy jednoczesnym braku w jej działaniu podstępnych zabiegów, doszło jednak do obiektywnie niekorzystnego rozporządzenia mieniem drugiej strony (kontrahenta). Niewykonanie zobowiązania, co nie należy do rzadkości, może wynikać z nadchodzącej niewypłacalności danego podmiotu gospodarczego. Zachowania sprawcy zmierzające do „ocalenia” swego majątku kosztem wierzycieli podejmowane są z zasady już po upływie terminów spłaty długów, co nie przesądza jeszcze o zamiarze dokonania oszustwa. Muszą tu bowiem nastąpić inne okoliczności przedmiotowe związane z zachowaniem się sprawcy w okresie uzyskania dyspozycji majątkowej, które będą jednoznacznie przesądzać o z góry powziętym zamiarze niewykonania danego zobowiązania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 listopada 2008 roku, II AKa 167/08, Prok. i Pr.-wkl. 2009/5/35).

W okolicznościach niniejszej sprawy, ocena zatem zachowania w kontekście wypełnienia znamion art. 286 § 1 k.k. winna być dokonywana w odniesieniu do okresu dokonania zakupu płodów rolnych. Tylko w tym zakresie możliwie jest bowiem badanie, czy zostały wypełnione znamiona przestępstwa.

Nie można jednak uznać, by już w chwili zawierania transakcji z firmą (...) M. C. i (...) Sp. z o.o. - J. K. (1) miał zamiar nie wywiązania się z zobowiązań względem tych podmiotów. Przeczy temu fakt, iż wywiązał się on z zobowiązań względem (...), a także (...) Sp. z o.o.

Zamiaru takiego nie można przypisać J. K. (1) w okresie zawierania transakcji z (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o., których dotyczą faktury VAT opisane w pkt 3-6. Wskazuje na to historia wzajemnych stosunków gospodarczych, okoliczności współpracy ww. podmiotów i kompensowanie wzajemnych wierzytelności. Spółki te łączyła obustronna współpraca w zakresie handlu. Spłaty wzajemnych zobowiązań następowały często z przedłużonym (o 2-3 miesiące) terminem płatności albo w wyniku potrąceń czy kompensacji wzajemnych zobowiązań.

J. K. (1) nie przeczył, iż takie transakcje zostały zawarte ze spółkami, które reprezentował, tj. (...) Sp. z o.o. i (...) (...) Sp. z o.o. i, że w ostateczności spółki te nie rozliczyły się z zadłużenia.

Wskazać jednak należy, że J. K. (1) czynił starania o wywiązanie się z zobowiązań względem (...) Sp. z o.o. poprzez przekazanie temu wierzycielowi na poczet długu sieci sklepów dzierżawionych przez (...) (...) Sp. z o.o. Skutecznie zawarto umowę przenoszącą własność wyposażenia tych sklepów i zmagazynowanego w nich towaru oraz umowę przenoszącą prawo do znaku graficznego „moya (...), a także do domen internetowych. A zatem nawet przy uwzględnieniu, że w rzeczywistości wierzyciel wszedł w posiadanie tylko pięciu sklepów, uznać należało, że J. K. (1) czynił starania o wypełnienie ciążących na (...) (...) Sp. z o.o. zobowiązań.

Dla oceny zachowania J. K. (1) nie bez znaczenia jest fakt sprzedawania przez ww. oraz E. H. faktur do firm factoringowych, dokumentujących wzajemnie transakcje pomiędzy (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o., które to transakcje w rzeczywistości nie miały miejsca.

Z powyższych względów, w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy nie sposób uznać, iż w okresach nabycia płodów rolnych od spółek (...) Sp. z o.o. i G. (...), J. K. (1) miał zamiar nie uiszczenia należności za nabyty towar, wynikających z faktur wymienionych w pkt 3-6, czy też miał świadomość nierealności zapłaty z uwagi na ówczesną sytuację finansową spółek (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o.

Tym samym, argumenty skarżących w zakresie postulowanych przezeń czynności dowodowych, jakich należałoby jeszcze dokonać - nie mają znaczenia dla merytorycznego zakończenia postępowania przygotowawczego w niniejszej sprawie.

W związku z tym, oskarżyciel publiczny niewątpliwie słusznie uznał, że brak jest znamion czynów zabronionych w ocenianych prawnokarnie zachowaniach (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.).

Zdaniem Sądu, roszczenia wysuwane przez spółki (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. w stosunku do (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. mają charakter cywilnoprawny i nie zachodzą warunki odpowiedzialności karnej. Niewątpliwy zaś fakt sporu między stronami, nie może skutkować automatycznie koniecznością rozstrzygnięcia sporu na drodze postępowania karnego i dokonania rozliczeń między stronami. Działania strony znajdują weryfikację na gruncie prawa zobowiązań, gdzie możliwe jest wykazanie racji obu stron i rozstrzygnięcie kwestii wykonania zobowiązań i ewentualnego rozliczenia między stronami z tego tytułu.

Z tych też przyczyn, mając na względzie prawidłowość wydanego przez prokuratora postanowienia, Sąd uznał, że brak jest podstaw do uwzględnienia zażaleń, w związku, z czym zaskarżone postanowienie należało utrzymać w mocy, wobec czego orzeczono jak na wstępie.